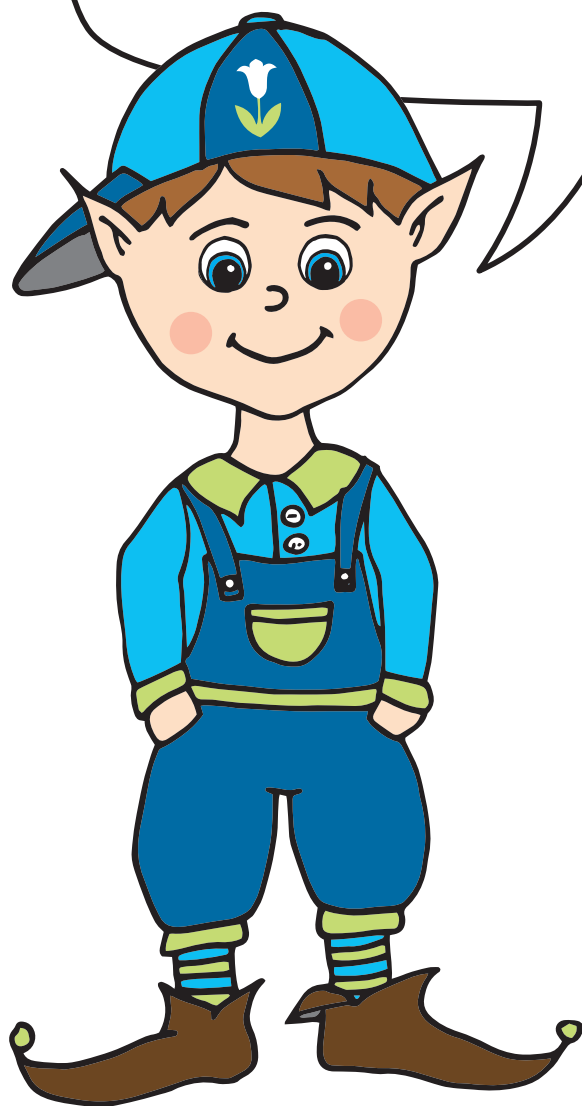

CESTA ZAKLETÝM POHÁDKOVÝM LESEM

Veškeré pravopisné chyby, které se v pohádce objeví, jsou dílem zlé a podlé čarodějnice Čaramůry.

Jejich výskyt jsme, bohužel, nedokázali ovlivnit. Jakmile jsme některou opravili, hned se záhy objevila další.

Bylo nebylo, za devatero horami a devatero řekami se mezi pasekami v údolí potoka Ratibořky rozprostírala malebná vesnička, ve které bydlely moc statečné a šikovné děti. Ty se jednoho krásného červnového dne rozhodly, že se vydají na procházku do lesa. Netušily ale, že les, do kterého míří, je kouzelný, bohužel však začarovaný.

Hned na začátku jejich procházky na kraji lesa děti narazily na skřítku, který stál smutný u cesty a plakal. Děti se u něj zastavily a starostlivě zjišťovaly, co se mu stalo. Ten jim prozradil, že se jmenuje skřítek Raťáček a žije ve zdejším lesíku již několik let. Do lesa, o který se stará, se ale nastěhovala spousta nezbedných pohádkových bytostí, které v lese tropí všelijaká alotria. Skřítek se snažil ze všech sil, aby škody způsobené pohádkovými nezbedy napravil, ale sám to nedokázal. Odvážné děti se dlouho nerozmýšlely a nabídly se, že mu pomůžou dát vše do pořádku. Počasí bylo krásné. Sluníčko se snažilo na děti pro radost svítit, jen občas se schovalo za mráčky. To proto, že už se nemohlo dívat na to, co se v lese děje.

Hned kousek od místa, kde děti potkaly skřítku Raťáčka, bylo stavení, ve kterém objevili tajnou skrýš zlé čarodějnice Čaramůry. Tu nikde okolo neviděli, ale jelikož tu nechala čarodějny klobouk, plášť i koště, nemohla být daleko, a proto chtěly děti i se skřítkem projít tímto místem co nejrychleji, aby už byli co nejdál. Náhle si všimli kotlíku s rozvařeným lektvarem. Sice se trochu báli Čaramůry, ale přesto se vydali kotlík prozkoumat. A jejku, Čaramůra právě vařila lektvar Popletar. Asi jí došly přísady a vydala se natrhat nějaké byliny, které do lektvaru patří. Skřítek Raťáček dobře věděl a všem dětem také prozradil, že Čaramůra vaří tyhle lektvary, aby popletla hlavičky kdejakým pohádkovým bytostem. Sám se už s několika z nich potkal. Nad kotlíkem byl přidělaný pergamen s receptem na ten její Popletar. Rozhodli se pořádně jej prohlédnout. Pročítali seznam ingrediencí, ale co to? Na konci pergamenu stála červeným písmem naškrábaná poznámka: „Ať to nepopleteš, držím ti pěsti, přidáním věci níže byl by z toho elixír štěstí.“ A bylo to! Všichni dostali v tu samou chvíli nápad, jak Čaramůře čarování překazit. Dají tyhle přísady Čaramůře do lektvaru, určitě si toho nevšimne, beztak špatně vidí, a tím jí zabrání poplést další pohádkové bytosti. Bleskurychle přimíchali 3 lžičky živé vody, 2 špetky hvězdného prachu a 1 měsíční kámen. Měli vážně kliku, neboť všechny tyhle suroviny měla čarodějnice u kotlíku. Stačilo už jen zamíchat 3x doleva a 5x doprava a říct kouzelné zaklínadlo: „Všem lidem dobré vůle přeji štěstí, ať se jim vše jen daří, držím pěsti.“ Hned jak lektvar dovařili, chystali se odejít. Čaramůru nebylo nikde vidět ani

slyšet, a jelikož měli děti velikou kuráž, rozhodli se užít si trochu zábavy a proletět se na koštěti. Létání se jim moc líbilo. Koště ale museli vrátit zpátky na své místo, aby Čaramůra nic nepoznala. Všichni si lámali hlavičky makovičky a přemýšleli, proč to Čaramůra dělá. Vysvětlení je prosté, Čaramůra je velice lstivá a závistivá, už prošla skoro celý svět. A jak tak procházela naším krásným ratibořským lesíkem, došlo jí, že tak nádherný lesík ještě nikdy neviděla, a proto se rozhodla mu škodit. Tak strašně zdejším lidem toto nádherné místo záviděla. A jelikož se říká čím víc, tím líp, na všechny zlobišárny nechtěla být sama a pozvala další pohádkové nezbedy, kteří jí rádi pomáhají škodit ostatním.

Nápravou lekvaru popletaru ale jejich úkol neskončil, vydali se proto dál, kam je vedla cesta. Odbočili doleva, a co to nevidí – krásnou růžičku a u ní napsal: „Přičichneš-li ke kouzelné růži květu, přiletí k tobě štěstí v cukru letu.“ Hned tak učinili, protože štěstí se jim určitě bude ještě dneska hodit. Dál pokračovali po asfaltové cestičce směrem nahoru. Napravo měli krásný výhled na kouzelný rybník. Po pár metrech je cesta zavedla doleva na pěšinku. Kouzelný les jim ukazoval, kudy se mají vydat pomocí barevných fáborků. Po cestě si vyprávěli o lektvaru Popletaru. Raťáček slyšel, že už v okolí natropil spoustu problémů a popletl spoustu pohádkových hlaviček. Z vlka se stal vegetarián a místo toho, aby lstil naháněl kůzlátka, chodí se pást na louku, kde kvetou vlčí máky. Obr Dobr se zachmuřil a proměnil k nepoznání. Stal se z něj vztekloun, který svým zuřivým dupáním působí zemětřesení na míle daleko. Popelka přestala uklízet, jen polehává v posteli, fláká se a je líná, až to není hezké. A víly sudičky? Radši ani nevěděly. Všem do vínku místo štěstí, krásy a laskavosti dávají lakotu, lenost a závist.

Co ale nevěděli je, že lapálie se nevyhnuly ani Červené Karkulce. Celá popletená se vydala špatným směrem. Zapomněla, kde její babička bydlí, a zabloudila. Po cestě navíc zakopla o bludný kořen a rozsypala svůj košíček. Naneštěstí všude okolo bylo poházeno spoustu dalších věcí, které tady vyhodil nějaký lajdák nebo ztratil jakýsi popleta. Karkulka zapomněla, co všechno jí

maminka nabalila k babičce, a teď tu stála celá ztrápená, že si nemůže na nic vzpomenout. Hodné děti, které jsou zvyklé pomáhat všem okolo, hned začaly sbírat správné věci zpátky do Karkulčina košíčku. A záhada byla vyřešena. Karkulka se hned mohla vydat za babičkou, která už na ni netrpělivě čekala.

Naši cestovatelé se vydali pěšinkou dál do lesa. Opodál stál Ferda Mravenec se svými kamarády. Nikdo z dětí ale nikde neviděl mraveniště. Aby taky ano, když zlý obr Zlobr dělá ostatním rád naschvály (šťouchá prstem do oblak, aby přšlo zrovna ve chvíli, kdy mají včelíčky nejvíce práce, podupává trávu na louce, aby se zemědělcům špatně sekala, mocně duje do korun stromů a láme

je, aby vyhnal ptáčky z jejich domovů a vyděsil veverky). A pro zlomyslnou radost mravenečkům celé jejich mraveniště zbořil. Dobrosrdečné děti i skřítek Raťáček neotáleli a pomohli mravenečkům postavit co největší mraveniště, aby měli zase kde bydlet. Za chvíli bude večer a mravenci by neměli kde spinkat. Děti nosily klacíky, jehličí, šišky i všelijaké lístečky. Mravenečci jim i skřítkovi byli vděční a moc jim děkovali za jejich pomoc.

Jakmile prošli lesík, objevila se před nimi louka nalevo s posedem a na jejím konci s krmelcem. Dokud bylo všechno v pohádkovém lese v pořádku, často tu na louku chodily lesní víly tancovat své tanečky. Víly byly vždy oblečené v krásných barevných šatech, které se při tanci točily. Měly nádherné, dlouhé rudé vlasy. Teď se víly rozutekly všude možné a bojí se vrátit zpět, dokud nebude pohádkový les zachráněn. Jak šli přes louku dál směrem k lesu, mezi stromy našli spícího malého dráčka. Rychle a potichoučku kráčeli dál, aby dráčka nevbudili. Bylo to ještě dračí miminko, tak měli strach, aby se tu neobjevila jeho maminka, hrozná dračice. Nikdo z nich (ani Raťáček) nevěděli, čeho všeho by byla schopná.

Hned za loukou byl krásný pařez, na kterém ležela nějaká velká kniha. Raťáček dětem přečetl, že je to Kniha pohádek. Hned ji dychtivě otevřeli, ale záhy zjistili, že něco není v pořádku. Uvnitř sice byly pohádky, ale celé popletené. Děti však často čtou s rodiči pohádky, a tak je velmi dobře znají. Dát je do pořádku pro ně byla hračka. Na každé stránce v cukru letu děti objevily 5 nesmyslů, které do dané pohádky nepatří. Vlk přeci nemá parohy, Jeníček po lese nechodí ve střevíčkách, Budulínkova babička určitě nemá fousy, prasátka jistojistě nemají choboty a kočička, co pomáhala dědkovi tahat řepu, nemá v žádném případě liščí ocásek. Pohádky tím opět dali do pořádku.

Úzkou pěšinkou se vydali dál. Byla lemována stromečky, pařezy i keříky. A nedaleko před nimi začínal další lesík. Skřítek něco zaslechl a upozornil na to děti. Všichni tedy šli potichoučku. A najednou u stromu spatřili Gargamela s Azraelem. Tihle dva přece nemůžou chybět nikde, kde se

dějí lumpárny. Určitě měli zase za lubem pochytat šmouly a uvařit si s nich šmouli polévku.

To ale děti

nemohly dopustit. Rychle Gargamela i s Azraelem zahnali šiškami na útěk a ti upalovali, až se jim za patami prášilo. Když se kolem sebe děti pozorněji rozhlédly, našly okolo 8 schovaných šmoulů. Silák i při schovávání nestále posiloval svoje bicepsy, aby byl nejsilnější ze všech siláků na celém světě. Šmoulinka se schovala tak, aby si neušpinila svoje krásné nové bílé šatičky. Hezoun se schovával velice opatrně, aby na sobě neměl žádnou šmouhu, větvičku nebo kousek jehličí. Koumák si i na procházku do lesíku vzal knihu, aby se mohl při volných chvílkách číst a následně všechny otravovat svými nanejvýš chytrými radami a poučkami. Popleta to zase všechno pořádně popletl a místo, aby se Gargamelovi a Azraelovi schoval, mával na ně svou malou modrou popletenou ručičkou. Šprýmař, ten je nejhlasitější a při schovávání dělá fórky, aby všechny šmouly pobavil. A Mrzout, ten je jako obvykle naštvaný na Gargamela, a celou jejich procházku, protože to prostě nemá rád. Hned jak je všechny našli, celá šmoulí výprava, vedená Taťkou šmoulou, se vydala zase zpět do šmoulí vesničky, kde už na ně všichni netrpělivě čekali.

Děti i se skřítkem Raťáčkem pokračovali dál lesní stezkou, až narazili na rozcestí. Napravo spatřili 2 obrovské loupežníky s bambitkami, noži a dokonce i prakem. Vypadali sice hrůzostrašně, ale také velmi smutně. Byli celí zarmoucení, a tak se za nimi děti vydaly. Loupežníci totiž přišli o svá obávaná loupežnická jména, bez kterých už nemohli hrůzostrašně putovat světem a loupit. Poprosili děti i Raťáčka, aby jim pomohli najít nová jména. Sami si s tím poradit nedokázali. Za záchranu zbojnické cti slíbili, že už nebudou loupit a budou v lese pocestným pomáhat. Od loupežníků se všichni cestovatelé dověděli, jak ke krádeži došlo. Jednoho dne se loupežníci vydali na nečekanou a neohlášenou návštěvu k čarodějnici Čaramůře. Najednou se přihnal

mrak a bylo to prý přesně tak, že se z něj objevil Rumburak. Letěl zrovna na návštěvu ke své kamarádce Čaramůře probírat a plánovat spolu další neplechty a kulišárny. Loupežníci Rumburaka i čarodějníci chvíli sledovali. Pak si všimli Rumburakova neviditelného pláště a rozhodli se jej o něj okrást. Neviditelný plášť by se jim hodil při dalších jejich krádežích. Už by se jim loupež vydařila, kdyby nezakopli o koště Čaramůry, které bylo ledabylyle pohozené na zemi. Rumburak i čarodějnice si jich všimli a tak se rozzlobili, že je loupežníci chtěli okrást, až se rozhodli podle pořekadla - Oko za oko, zub za zub - že je taky okradou. A protože u sebe neměli ani vindru, okradli je o jména, která obávané děsivé loupežníky dělají loupežníky.

Jakmile vyšli z lesa, rozprostřela se před nimi louka. Již z dálky viděli lavičku, která vyloženě lákala k odpočinku. Tam na ně ale místo odpočinku čekal další úkol. Hrozný čaroděj nechal zmizet jména 5 pohádek. Čaroděj Hromoděj si v ničem nezadal s podlou Čaramůrou. I on rád prováděl zákeřnosti a ničemnosti, které ho těšily na jeho černé duši. A v popleteném lese se jeho zlotřilostem náramně dařilo. Podle drbů, které lesíkem kolovaly, a dostaly se dokonce i k uším našeho skřítky, byl čaroděj Hromoděj zamilovaný do zlé čarodějnice Čaramůry a všemi jeho lumpárnami si chtěl získat její srdce. Naštěstí na místě zůstaly indicie, podle kterých nebyl žádný problém pro naše šikuly názvy pohádek uhádnout a navrátit je zpátky. Smolíček pacholíček, Jeníček i Mařenka, Budulínek, princezna Růženka i Sněhurka a všech jejich 7 trpaslíků si oddechli. Za tak skvěle odvedenou práci na ně čekal zasloužený odpočinek. Poseděli si na lavičce s krásným výhledem a poslouchali ptáčky zpívající jim nad hlavou. Ten výhled byl vážně uchvacující. Před nimi se rozprostíraly nádherné valašské lesy. Pohledem mohli cestovat po vrcholech od Nivky přes Křížový, Kyčerou až po Drastihlavu. Děti skřítkovi také ukázaly, kde leží Borčí, Hološín, Kobelné a ve kterých místech se nachází krásná

ratibořská školka. Raťáček dětem vyprávěl, že dokud všude okolo nebylo tolik zlobišáků, chodil se pást na zdejší louku jelen ze zlatými parohy, zatímco si Smolíček Pacholíček hrál doma ve svém domečku. Skřítek je velice smutný, že tu jelena už dávno nezahlédl a ten se musí chodit pást jina.

Děti i skřítek Raťáček nabrali sílu k dalšímu dobrodružství a vyrazili na další část své výpravy. Když sešli celou louku dolů, narazili napravo u kmenů stromů na vlka. Dlouho čekal u babičky na Karkulku, aby jí mohl sežrat, ale čekal a čekal a Karkulka nikde. Babičku pustil ven ze skříně a vydal se Karkulku raději hledat. Již několik dní putuje a nikde na ni nenarazil. Úplně zabloudil ze své pohádky a došel až

do našeho lesa. Odpočívá tam u dřevěných klád celý zesláblý a vysílený. Ani se nestihl převléct, jak rychle vylezl z babiččiny postele a vydal se na cestu. Pořád má na sobě babiččin čepeček, červený župánek a modré dioptrické brýle. V břiachu mu kručí, hlady skoro šilhá, jak už dlouho nejedl. Sežral by cokoliv, ani to nemusí být Karkulka nebo babička. Naštěstí byl hodný a děti ani skřítek Raťáček se ho nemuseli bát. Děti našly opodál nějaké jídlo, vlka pěkně nakrmily, aby měl sílu vrátit se zpět do své pohádky. Taky mu prozradily, že nedaleko narazili na Karkulku a poslaly ho jejím směrem. Samozřejmě že jim vlk slíbil, že Karkulce ani babičce neublíží. Ale čert mu věř. Zvyk je železná košile a z vlka se asi jen tak vegetarián nestane.

Poté pokračovali nalevo loukou dolů. Po cestě narazili na kouzelnou květinu – Dobrušku prospěšnou. U ní si přečetli: „Ovoníš-li tuto kouzelnou květinu, štěstí přinese pro celou dědinu.“ Tak tuhle příležitost si nemohli nechat ujít. Nejsou to žádní lakomečci a rádi dopomůžou ke štěstí i všem ostatním lidem ve svém okolí.

Popošli kousek dál a opět se ocitli v lesíku a o kus dál potkali několik pohádkových bytostí. Na ty už Čaramůra jistojistě Popletar použila, neboť zapomněli, kdo ke komu patří. Křemílek se chtěl vrátit do pařezové chaloupky s motýlem Emanuelem, Maková panenka málem odešla bydlet do lesa Řáholce s Rumcajsem a Cipískem. Ája si pořídila psa Škubánka a Pat začal stavět boudu pro Maxipsa Fíka. Šebestová si v lavici sedla vedle Káti a Bobek se o klobouk dělil se Štaflíkem. Děti ale z večerníčků a pohádkových knížek dobře ví, kdo ke komu patří. Každé postavičce pomohli najít její pohádkovou dvojici. Hned jak měly všechno správně hotové, kouzlo Popletaru bylo prolomené a pohádkové bytosti už nebyly vůbec popletené. Děti i skřítek Raťáček se mohli vydat dál na cestu za osvobozením pohádkového lesa.

Vyšli z lesíka a vydali se směrem ke kouzelnému rybníku. Na jeho okraji narazili na vodníka Brčálka, vodnici Brčálkovou a žabáka Vendelína. Nedávno se tudy prohnal popletený obr Dobr a polekal jim žabičku Žandu, která se celá ustrašená někam zatoulala a schovala. Vodníci ji už dlouhou dobu hledali, ale nikde ji nemohli najít. Seděli smutní u kouzelného rybníku a čekali, jestli se žabička náhodou nevrátí zpátky. Skřítkovi i dětem bylo okamžitě jasné, co mají udělat. Stačilo se vydat po stopách žabky,

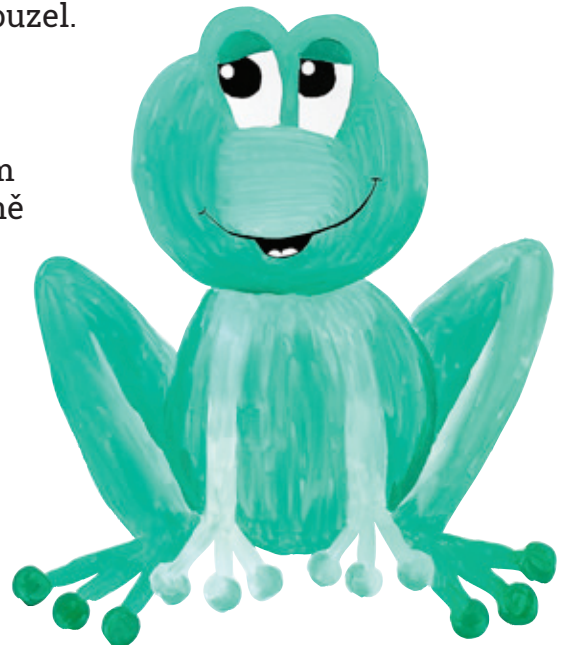

aby objevili místečko, kde se schovávala. Nebyla ani nijak daleko. Celou dobu byla schoulená opodál a bála se, že obr Dobr půjde stejnou cestou zpátky. Teď už byla žabka zachráněna, zpátky u svých kamarádů, vodník i vodnice šťastní, až jim spadl obrovský kámen ze srdce. Naši hrdinové se tedy mohli vydat dál. Šli spolu podél celého rybníka a pozorovali jeho klidnou, lesknoucí se hladinu.

Na jeho konci na ně čekal další úkol, ulovit kačenku, která plní přání. Proč zrovna kačenku? Inu není se čemu divit. Zlý čaroděj Hromoděj všechny zlaté rybičky zaklel v kačenky. Chtěl tak zabránit všem, kdo by vylovili zlatou rybku, aby jim splnila tajná přání. Plnit dobrá přání totiž není jeho gusto a raději se snaží všelijak lidi napálit, což mu činí veliké potěšení. Raťáček naštěstí o tomto žertíku čaroděje dobře ví a dětem to také hned prozradil. Když kačenku ulovili, zbývalo ještě vymyslet přání. A děti hned věděly, že si budou přát něco krásného a v duchu svá přání vyslovily.

Aby byl les zase jako dřív, bez všech darebáků, zloduchů, hajdaláků, kteří lesu a pohádkovému bytostem škodí, stačilo už jen vyslovit kouzelnou formulku PROTECTA FORESTA FOREVERUM, kterou po cestě vyluštili. Les tím navždy ochránili od všech zlých čar a kouzel.

Skřítek Raťáček dětem moc pěkně poděkoval. Rozloučili se a děti odešly domů šťastné, že pohádkovému lesu a všem bytostem, které v něm bydlí, pomohly. Skřítek mohl dál bydlet spokojeně a šťastně v našem krásném ratibořském lesíku. Starat se o něj a všem hodným pohádkovým bytostem i ostatním tvorům v celém lese (a že jich tu spousta – srnečky, zajíčci, myšky, mravenečci, ptáčci a jiní) vyprávět o hrdinském výkonu šikovných dětí, bez kterých by tahle pohádka neměla šťastný konec.

*Děkuji moc
za záchranu lesa!*

Děkujeme, že jste pohádku dočetli až sem. Děkujeme také všem dětem za pomoc při záchraně ratibořského pohádkového lesa a všem, kdo jim tuto procházku umožnili a při plnění úkolů pomáhali.

A také děkujeme všem rodičům, že svým dětem čtou pohádky...

Klub rodičů MŠ Ratiboř
© červen 2021

„Pokud chcete, aby vaše děti byly
inteligentní, čtěte jim pohádky.
Pokud chcete, aby byly ještě
inteligentnější, čtěte jim více
pohádek.“

Albert Einstein

RATIBOŘ

MATEŘSKÁ
ŠKOLA
RATIBOŘ